

Абсолютно безвідходне виробництво створити неможливо. Його не існує в природі. Тому в сучасних умовах більш доречним є вживання терміну «маловідходні технології», що є способом виробництва продукції, при якому частина сировини та матеріалів перетворюються у відходи, однак при цьому шкідливий вплив на навколишнє середовище не перевищує санітарних норм.

Таким чином, зміст екологічної безпеки в контексті виробництва полягає в тому, щоб забезпечити прогресивний розвиток життєво важливих інтересів людини, суспільства, довкілля та держави через управління загрозами та небезпеками, які є наслідком функціонування підприємств. Тому природоохоронна діяльність є обов'язковою складовою промислового виробництва за умов реалізації інноваційних проектів екологічної спрямованості.

Література.

1. Шипова Ю.Г. Оцінка впливу екологоорієнтованої діяльності підприємства на його фінансово-економічні показники. *БізнесІнформ*. 2012. № 12. С. 234-237.

2. Прокопенко О.В., Школа В.Ю. Макроекономічне регулювання екологізації інноваційного розвитку регіону. *Механізм регулювання економіки*. 2012. № 3. С. 26-31.

3. Мельник О.І., Маценко О.М., Пронікова Ж.С. Наукові підходи до удосконалення мотивації екологічно спрямованої діяльності. *Механізм регулювання економіки*. 2012. № 3. С. 58-66.

4. Козій І.С., Гурець А.А., Пляцук А.Д., Вакал С.В. Паспортизація пилу двоокису титану та пошук шляхів для зменшення його втрат на ВАТ «Сумхімпром» *Вісник КДПУ імені Михайла Остроградського*. 2009. № 6. С. 193-195.

ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ В СИСТЕМУ МЕНЕДЖМЕНТУ ПІДПРИЄМСТВА

***Краля В.Г., к.е.н., доцент,
Подольська О.В., к.е.н., доцент,
ДЕРЖАВНИЙ БІОТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ***

Економічне зростання забезпечується сьогодні, в першу чергу, технологічним розвитком, в основі якого лежить інноваційна складова. Тому особливої актуальності набуває інноваційний менеджмент, який розглядається як практичне керівництво з управління інноваційними процесами, що властиві будь-якій сучасній організації.

Інноваційний розвиток зумовлений появою наукомістких технологій, перетворенням знань та інформації домінуючий ресурс, а також все більшим поширенням радикальних інновацій [4, с. 12]. Розвиток обчислювальної техніки призвело до створення високих інформаційних технологій, що, у свою чергу, сприяло появі нано - та біотехнологій, заснованих на найскладніших, численних розрахунках та створених багатofакторних моделях. Ці високі технології дозволили проводити генетичні дослідження, що призвели до розшифровки геному живих істот та рослин та на їх основі створення біотехнології. А створені з урахуванням нанотехнологій нові матеріали значно збільшили можливості комп'ютерної техніки [4, с. 30].

Проте, крім розвитку високих технологій, як підкреслює один із засновників сучасної концепції соціальних та управлінських інновацій П. Друкер, існують й інші галузі інноваційної та підприємницької діяльності. Якщо ще нещодавно основною ознакою інноваційного розвитку вважалися кількість технічних винаходів і рівень їх застосування, то однією з сучасних тенденцій є використання поняття «інновація» у ширшому управлінському сенсі. Слід наголосити, що інновації в менеджменті не менш важливі для економічного та соціального прогресу, ніж технологічні інновації, оскільки вони дозволяють трансформувати функціонування організацій.

Прискорений темп «творчих руйнувань» останніх років змушує компанії бути більш адаптивними та винахідливими для того, щоб забезпечити значний відрив від конкурентів. Сьогодні організації більше, ніж будь-коли, потребують інновацій у сфері менеджменту. Г. Хемел стверджує, що сучасна управлінська модель, у центрі якої знаходяться контроль та ефективність, – не задовольняє вимогам сучасного світу, в якому рушійними силами успіху у бізнесі є адаптивність та креативність [1].

Безумовно, акцент на високих технологіях, на підвищенні якості продукції завдяки безлічі технологічних інновацій наприкінці минулого століття сприяв швидкому зльоту не лише окремих компаній, а й навіть індустріально відсталих країн (Південна Корея, Тайвань, Гонконг, Сінгапур) [3, с. 25]. Але сьогодні компанії мають шукати нові підходи до менеджменту, нові принципи організації процесів управління, які дозволять створювати довгострокові переваги та забезпечити гідне місце на ринку, бути конкурентоспроможними.

Інновації у менеджменті – це вдосконалення процесів управління, реструктуризація підприємств, тобто. зміна організаційних структур, структур управління, складу функцій, технології та організації

процесу управління, методів роботи системи управління, пов'язані з мотивацією персоналу, вирішенням внутрішньо організаційних конфліктів, визначенням службових функцій співробітників, запровадження нових концепцій розвитку корпоративної культури та ін.

Сучасні підприємства мають бути здатними до швидкої адаптації до змін. «У більшості організацій стратегічні зміни, як правило, відбуваються в результаті кризи. Більшість організацій змінюються не активно. Інновації необхідно зробити інстинктивною діяльністю організації, щоб зміни стали частиною підприємства. Темпи змін пов'язані зі швидкістю інновацій. Без експериментів немає змін» [5]. Тобто компанії повинні стежити за змінами суспільстві, його структури, а відповідно, у потребах та можливостях потенційних споживачів, враховувати їх та адаптуватися до нових умов для розвитку своєї діяльності.

Інновації в менеджменті, на відміну від технологічних, набагато вигідніші і не такі затратні, так як не вимагають значної кількості коштів для придбання устаткування, реконструкцію виробничих площ; але реалізація управлінських інновацій здійснюється набагато складніше, ніж технологічних, бо ґрунтовний вплив дає психологічний фактор, що виражається в опорі персоналу змін, пов'язаних із змінами в корпоративній культурі, поведінці, звичках та уявленнях співробітників про управління та господарську діяльність підприємства [2]. Часто опір пов'язаний з інертністю та консерватизмом, а також з побоюваннями співробітників виявитися недостатньо компетентними для виконання нових функцій та втратою раніше завойованого соціального статусу.

Подолання бар'єрів, що перешкоджають інноваціям в менеджменті, можливе на основі формування інноваційної культури організації з грамотними менеджерами та фахівцями з відповідними мисленням та компетенцією. Для адекватної реакції на запити інноваційного розвитку необхідно орієнтуватися на підготовку висококваліфікованих спеціалістів інноваційним перетворенням у сфері управління.

«У зв'язку з цим виникає потреба у фахівцях, які мають, з одного боку, знання сучасних механізмів розвитку економіки, менеджменту, маркетингу, бізнес-планування, з іншого – специфікою наукової та інноваційної діяльності, механізмів її здійснення. Тому переформатування системи, що відбувається вищої освіти орієнтовано

на підготовку фахівців з інноваційним мисленням, які вміють організовувати та керувати інноваційними процесами на різних рівнях, які готові працювати в умовах жорсткої конкуренції, бути мобільними» [3, с. 53-54]. Наявність таких сучасних менеджерів є необхідною передумовою ефективної інноваційної діяльності організацій.

Система управління інноваційною діяльністю перебуває у постійному взаємозв'язку і взаємозалежності з іншими системами на підприємстві. Наприклад, керівники маркетингової діяльності надають інформацію про стан і тенденції розвитку ринку товарів, послуг і технологій; відділ кадрів займається добором персоналу, який буде здатний виконувати поставлені завдання.

Потім, всі дослідження узгоджуються с фінансовим відділом задля визначення майбутніх затрат. Завершальним етапом є узгодження всіх цих дій та витрат з керівником організації. Злагоджена та гармонійна робота всіх систем підприємства, які виступають як компоненти однієї системи, забезпечує організації досягнення визначених завдань. Притаманність системі управління інноваційною діяльністю таких властивостей як цілісність, адаптивність, розвиток, сумісність дає можливість злагоджено взаємодіяти з іншими системами управління на підприємстві.

Таким чином, завдяки інноваціям у менеджменті сучасні організації здатні проводити зміни синхронно зі змінами довкілля, що досягається готовністю співробітників привносити свою ініціативу, а інноваційна діяльність сприймається ними як необхідна та бажана робота.

Література.

1. Друкер П. Бизнес и инновации. М.: Вильямс. 2009. 432 с.
2. Крупанин А.А., Салимьянова И.Г. Методология развития инновационно-инвестиционной деятельности: монография. СПб.: ВИС, 2009. 136 с.
3. Салимьянова И.Г., Медынская И.В. Инновационное развитие науки и высшего профессионального образования в условиях модернизации: монография. СПб.: Астерион. 2011. 180 с.
4. Хэмел Г. Будущее менеджмента / Пер. с англ. В. Мишучков. СПб.: Best Business Book, 2013. 280 с.
5. Hamel G. The Why, What and How of Management Innovation. Harvard Business Review, 2006. 320 p.